

χθέντα είδη κατά τὸ αὐτὸ ἔτος, συνιστάμενα εἰς ἀποικιακὰ προϊόντα, Ἀγγλικὸν σίδηρον, ὑφάσματα καὶ διάφορα τεχνουργήματα ἀνέβησαν εἰς 1.800.000 φράγκων.

.....
 Μόλις μένουσιν εἰς Λεχώνια 50 κατακτηταί, καὶ αὐτοὶ ἀρκοῦσι νὰ δώσουν εἰς ὅλον τὸ χωρίον τὰ φαινόμενα τῆς ἀθλιότητος. Ὅλα καταστρέφονται ὑπ' αὐτούς. Οἱ οἴκοι καταρρέουσι, τὰ παράσιτα φυτὰ καταπνίγουσι τὴν καλλιέργειαν ἐν τοῖς κήποις, καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι ἠρειπωμένος, ὡς νὰ μετέχη καὶ ἡ θρησκεία τῆς γενικῆς ταύτης καταστροφῆς. Ἀπαντᾷς εἰς τὰς ὁδοὺς μαύρους δούλους ρακενδύτας, διολισθαίνοντας παρὰ τοὺς τοίχους, ἵν' ἀποφύγῃσι τὴν προσέγγισιν τοῦ ξένου, ἐνῶ αἱ Ἑλληνίδες νήθουσι, καθήμεναι εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ ἔχουσαι πέριξ πολυμελῆ οἰκογένειαν. Ἐάν δὲν ὑπῆρχαν Ἑλληνες εἰς Λεχώνια, ἡ θαυμασίως εὐφορος ἐκείνη Πεδιάς, ἡ ἐσκεπασμένη ὑπὸ ἀμπελώνων καὶ μορεοφυτειῶν, θὰ μετεβάλλετο πρὸ πολλοῦ, εἰς νοσώδη ἔλη, ὡς μέγα τῆς Θεσσαλίας μέρος».

Ἴδου καὶ ἕνας διαφωτιστικὸς στατιστικὸς πίναξ τῆς Θεσσαλίας, συνταχθεὶς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1852) ὑπὸ τοῦ Ἡπειρώτου ἱστορικοῦ Π. Ἀραβαντινοῦ (Χρονογραφία τῆς Ἡπείρου, Ἀθήναι 1856, Β', σελ. 40):

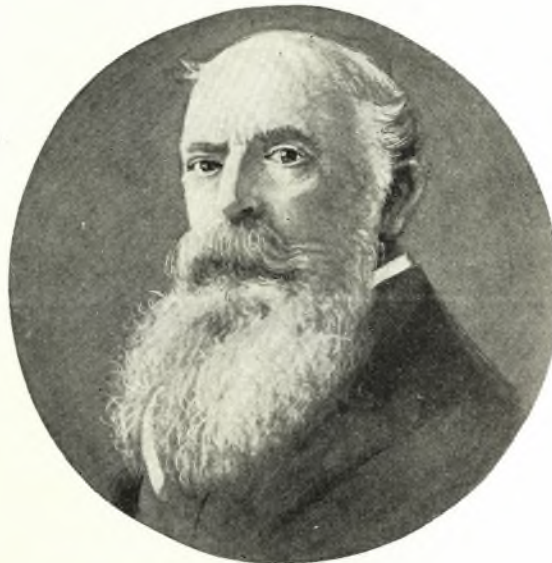

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ ΗΠΕΙΡΟΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΟΥΣΙΑ
 τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος

Ὅταν ἐγίνε ἡ προσάρτησι τῆς Θεσσαλίας καὶ τοῦ νομοῦ Ἄρτης στὴν Ἑλλάδα, ἰδρύθηκε ἡ Προνομιοῦχος Τράπεζα Ἡπειροθεσσαλίας διὰ τοῦ ἀπὸ 31)1)1882 Βασ. Διατ.)τος. Τὸ βασιλικὸ αὐτὸ διάταγμα ἐξεδόθη βάσει τοῦ ἐιδικοῦ νόμου ΩΠΗ' ὁ ὁποῖος ἐπεκύρωσε τὴ σύμβασιν ἡ ὁποία συνωμολογήθηκε στὸ Παρίσι στὰς 16)12)1881 μεταξὺ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Τραπεζῆς ταύτης καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. Τὸ καταστατικὸ τῆς Τραπεζῆς αὐτῆς ἦταν ὁμοίον μὲ τὸ καταστατικὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε τὸ 1841. Τὸ μετοχικὸ κε-

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

φάλαιο τῆς Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας εἶχε ὀρισθῆ σὲ 20.000.000 δραχμῆς. Ἦτο διηρημένον σὲ 40.000 μετοχὰς τῶν 500 δραχμῶν ἡ κάθε μία. Ἡ Τράπεζα αὕτη εἶχε τὸ πρῶτον νὰ ἐκδίδῃ καὶ νὰ κυκλοφορῇ τραπεζογραμμάτια στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα. Ἐπίσης ἀπήλανε εἰδικῶν προνομίων στὴν διαδικασίαν τῶν ἀπαιτήσεών της. Πρῶτοι ἰδρυταὶ ἦσαν ὁ Ἀνδρέας Συγγρός, ὁ Στέφανος Σκουλούδης, ὁ Γεώργιος Ἀθηνογένης ποὺ μέναν στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Γεώργιος Κορωνιὸς ποὺ ἔμενε στὸ Παρίσι.

Τὸ Γενικὸ τῆς Συμβούλιον εἶχε ἔδρα τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ γραφεῖα τοῦ στεγαζόμενου στὰ ἄνω διαμερίσματα τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, ὅπου εἶναι σήμερον ἡ πλατεῖα Ταχυδρομείου. Ἦταν συγκροτημένο ἀπὸ τὰ ἐπόμενα πρόσωπα κατὰ τὸ 1895:

Πρόεδρος: Ἀνδρέας Συγγρός

Ἀντιπρόεδρος: Κωνσταντῖνος Ν. Κωστής

Μέλη: Ἰωάν. Κυριακίδης, Γ. Ἀντωνόπουλος καὶ Μ. Μαρίνος.

Ἡ Διοίκησις τῆς Τραπεζῆς ἦταν στὸ Βόλο.

Διοικητὴς τῆς εἶχε ἐκλεγῆ ὁ Ἀλεξ. Μαθιουδάκης, Γεωργίου Ἐπιθεωρητῆς τῆς εἶχε τοποθετηθῆ ὁ Γ. Κατσελίδης.

Εἶχε ἰδρύσει ὑποκαταστήματα μὲ διευθυντάς:

στὴν Ἀθήνα	Κ. Παναγιολόπουλο
στὴ Λάρισα	Κ. Φραγκοῦλη
στὴν Ἄρτα	Κ. Ξανθόπουλο
στὰ Τρίκαλα	Ἦλ. Παπαηλιόπουλο
στὴν Καλαμπάκα	Ι. Καλαμπάκαν
στὸν Ἄλμυρό	Κ. Παναγόπουλο

Εἶχε ἀρχίσει τὰς ἐργασίας τῆς τὸν Μάιον τοῦ 1882 μὲ γεωργοκτηματικὰ δάνεια. Χορηγοῦσε τὰ δάνεια ταῦτα στοὺς ἀγρότας μὲ τόκον 6% γιὰ κύριον σκοπὸ νὰ ἐξαγοράσουν ἀγροτικὰ κτήματα ἀπὸ τοὺς τούρκους μπεήδες, οἱ ὁποῖοι δυνάμει τῆς συνθήκης μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πωλήσουν τὰ τιφλίκια τους καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Θεσσαλία καὶ τὸν νομὸ Ἄρτης.

Ἡ Τράπεζα Ἡπειροθεσσαλίας χρηματοδοτοῦσε καὶ τὸ ἐμπόριον, τὴς βιοτεχνίας, τὴς βιομηχανίας, τὴς χειρσαῖες συγκοινωνίας καὶ τὴν ναυτιλίαν, οἱ ὁποῖες τότε στὴ Θεσσαλία δὲν ἦταν ἀκόμη οὔτε στὰ πρῶτα τοὺς βήματα.

Ἡ Τράπεζα Ἡπειροθεσσαλίας ἐνίσχυσε οἰκονομικῶς καὶ ἐπροστάτευσε τοὺς κλάδους αὐτοὺς τῆς παραγωγῆς μέχρι τὸ 1899 ὁπότε συνεχωνεύθηκε μὲ τὴν ἔθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.